

Vybrané práce ocenené v Literárnej súťaži žiakov a študentov O CENU PRIMÁTORA MESTA PEZINOK

V tomto roku sa uskutočnil už 12. ročník Literárnej súťaže žiakov a študentov o Cenu primátora mesta Pezinka. O výsledkoch sme podrobne informovali v minulom čísle. Tentoraz prinášame výber z najúspešnejších ocenených prác. Najskôr však krátke hodnotenie súťaže z pohľadu predsedu hodnotiacej komisie PaedDr. René Bilika, CSc.: - *Tohtoročná súťaž bola zaujímavá, na jednej strane množstvom prác, pretože ich bolo viac ako v minulých rokoch, ale tiež kvalitou. Objavili sa prvýkrát autori, ktorí sa síce na našej súťaži už zúčastnili, ale tentoraz prišli so širšími súbornými prozaickými prácami, môžeme teda o nich povedať, že majú trvalejší záujem o písanie. Na druhej strane sa objavili aj nové mená, čo signalizuje, že v peziňských školách sa s deťmi v tejto oblasti systematicky pracuje, čo je samozrejme veľmi potešujúce.*

Ocenení účastníci literárnej súťaže v roku 2004.

Linda Piktorová Pár bodiek kam padlo svetlo

Dnes lúče svietia do tváre
len nešťastným ľudom.
Tým, ktorí mlčia a sú unášaní
prúdom.
Keď otvoríš ústa, svet začuje
tvoj hlas,
slnko obráti sa chrbtom
a si v tieni zas.

Nešťastne šťastným v prievane
a tichu
duša kričí a páli ich lúč slnka.
Šťastne nešťastní zabudli na pýchu,
len mlčia.
A vietor na lúče brnká.

... o tom, ako zo dňa na deň
sa dnes všetko mení,
... o dokonale šťastných,
čo pre hlas zmizli.
V tieni.

(1. miesto, poézia SŠ)

Barbora Nováková Sloboda

Rieka plynie - stále iná voda
prázdnoty priepasť -
v srdci nôž bodá.
Nádej je pl' na šírom mori,
vlhký kus dreva, čo dlho horí.
Zovri ju do dlane, lebo ti uletí.
S vetrom za chrbtom svetlu v ústrety
kráčaj tou cestou, vzdial' sa z priepasťou,
zabudni na seba, na všedné starosti.
Utí mi ruky, rozviaž mi púta,
nech opustím všetko, čo ma tu púta.
(2. miesto, poézia SŠ)

Danka Sílešová: Zelenáči (úryvok)

Stála som pri okne a zhrozene sledovala spúšť, ktorá bola výsledkom neskutočne mrazivého počasia. Na skle sa už ráno vytvorili kvety a nahliadnuť na svet spoza okna nebolo vôbec jednoduché.

Aj napriek tomu som uvidela črtajúce sa mohutné zasnežené vrchy a ... tomádo?

Nosom som sa pritačila až na okennú tabuľu, aby som sa presvedčila o opaku.

Tomádo.
Obrovské snehové tomádo vytrhávalo stromy a valilo sa na mesto.

S narastajúcou panikou som začala ustupovať od okna. Zrazu sa ozval hrmivý zvuk, ktorý celkom prehlušil nárazy vetra.

Nevedela som, či mám ostať stáť alebo niekam utiecť. Na povalu..., do pivnice...?

Prudký náraz na stenu domu ma prebral z nečinnosti. Bežala som do kuchyne, schmatla kľúče od zadného

vchodu, a už som sa chystala kozmickou rýchlosťou vyraziť na druhý koniec domu, keď ma zastavil pohľad z okna.

Snehová lavína, ktorú tomádo spustilo z hôr, sa valila rovno na našu ulicu. Hrmenie sa stupňovalo úmerne s mojím panickým napätím, nebola som schopná najmenšieho pohybu.

Ziarovka v lustrí nad mojou hlavou zablikala a napokon zhasla. Elektrina vypovedala službu rovnako ako moje nohy, keď som sa zrútila pod kuchynskú linku a zdesene som si zakryla dlaňami tvár.

Okno nevydržalo nápor zľadovateneho snehu a prasklo. Jeho sklenené úlomky sa rozleteli po celej miestnosti a ako drobné ihličky sa mi vbodávali do tela. Za pomoci roztrasených rúk som sa odplazila do chodby, kde už na zemi ležali vyrazené dvere zapratané snehom.

(1. miesto, próza ZŠ)

Michaela Galátová: Veritas (úryvok)

"Nevedel som, že už si hore" ozval sa za mnou Colinov hlas. Otočila som sa. Stál vo dverách a usmieval sa. Skĺzla som pohľadom na jeho košeľu.

"Polial som sa kávu. To kvôli tomu, že akurát dnes tam bude ten hlúpy sudca..." hovoril a pri tom si odopínal gombíky na košeli. Podišla som ku šatníku a vytiahla som mu čistou košeľu.

"Na ňom nezáleží, hlavne, že očaríš porotu" vravela som podávajúc mu košeľu. Usmial sa a ja som čím ďalej mala väčší pocit deja-vu. Toto sa už odohralo, presne si tento deň pamätám. Colin v zmätku nechá všetky papiere k prípadu doma a tak príde na súd neskoro.

"Už musím bežať, zavolám ti ako to dopadne" povedal keď sa prezliekol, pobožkal ma a chystal sa odísť.

"Dobre, ... ale počkaj, máš všetko, ja len, aby si na niečo nezabudol" povedala som mu.

"A sakra, no jasné, ..." vrátil sa a zo stolíka vytiahol akési papiere. "Bez toho by som tam ani nemusel ísť. Vďaka, si poklad" vyslúžila som si ďalšiu pusku a potom odišiel.

Ako sa mohlo stať niečo, čo už raz bolo? Moje myšlienky prerušil krik. Znelo to ako krik malého dievčaťa. Vybehla som zo spálne. V obývačke bola zapnutá televízia. Možno som ten krik počula odtiaľ. Vypla som ju. Ostalo ticho a mne sa uľavilo. Zosunula som sa na pohovku a počúvala som zvuk, ktorý vychádzal z akvária. Pozrela som sa na neho. Rybky si spokojne plávali sem, tam ... znovu sa ozval ten krik. Vystrašene som vstala a šla som ku dverám. Pritisla som na ne ucho a počúvala som. Krik sa ozval už po tretí raz. Odomkla som dvere a vyukkla som. Na konci chodby stálo dievča. Malo dlhé vlasy a stálo ku mne otočené chrbtom.

(2. miesto, próza SŠ)

Lenka Vendlerová

Óda už nie na teba

Bol to geniálny nápad, nevieš ako odvážny;
Bolo to ako ... (jednoducho veľmi jednoduché);
Zoznámienie, úsmev na rozlúčku a nasledoval odchod ...;
... i nenapísané v očiach strach (... a či nie? ...)

Dlhé dni s nespočítateľným kmitočtom sekúnd,
kde každá, znamenala pád ...,
hlboká a dokonalá tma,
srdce kdesi ...

(Var' to bol iba sen? Zvláštny, uslyšený ...)

Sen, čo o samote iba snil ...)

... Po veľkom páde ja predsa dvíham uslyšenú tvár
a hľadím do ... neba ... (nie už do seba ...)

Lebo ja, už nikdy nechcem plakať!
Posledná zo sĺz ma odprevadí k životu
a úsmev na perách nikdy neuhasne.

Neveríš?

(len nenazri mi do srdca!)

(1. miesto, poézia ZŠ)

Petronela Pivarčiová

Pod trňom púpavy

Neviem čo môžem
Neviem čo smiem
Neviem čo dokážem
Ale viem čo chcem

Zajtra bude deň
Narodí sa súmrak
Svetlo stratí tieň
Zatemní sa nám zrak

Oceány vyschnú
Lesy zrednú
Svetlo zhasne
Tma sa zažne

Život sa vyparí
Do oblakov stúpa
A ako posledný bozk
Ťa túžbou naplnia

Ostane len pár tých slov
Čo ozvučia celý svet
Hoci ja len šepkám
Každý o nich vie

Práve si odišiel
Rozplynul sa v póde
Vnímam Ťa stále
Aj keď pocit tuhne

Strácaš sa z očí
Nieto z viet
Raz mi povieš
Čo zmení svet

Budú to slová
Nieto strofy
Povieš len: chcem Ťa
Alebo: odíď navždy

(2. miesto, poézia ZŠ)